

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vukovaru
Vukovar, Županijska 31

P- 140/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Vukovaru po sucu Ivici Grubišiću u pravnoj stvari tužitelja Zlatko Selak, Vukovar, Sajmište 156 A, OIB:84289004338, zastupanog po punomoćniku odvjetniku Filip Miličić, protiv tuženika Addiko Bank dioničko društvo, OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb, po punomoćniku Iris Šanjug, nakon javno održane i zaključene glavne rasprave 4. svibnja 2026. u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka 20. svibnja 2026.

p r e s u d i o   j e

I. Utvrđuje se nišetnom odredba sadržana u čl. 9. Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita broj 5140030250-69000024554/2006 od 26. lipnja 2006. godine, sklopljen između tužitelja Zlatka Selaka iz Vukovara, Sajmište 156A, OIB 84289004338 kao korisnika kredita novčanog iznosa 23.000,00 CHF u protuvrijednosti u kunama i tužene Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 kao kreditora u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita, ukoliko o toj namjeri obavijesti banku najmanje 30 dana unaprijed. U tom slučaju korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu, sukladno poslovnoj politici banke“ te ista za ugovorne strane od početka zasnivanja obveznopravnog odnosa ne proizvodi nikakve pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 da tužitelju Zlatku Selaku iz Vukovara, Sajmište 156A, OIB 84289004338 isplati novčani iznos 148,33 eura sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28. siječnja 2011. godine pa do isplate po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 da tužitelju Zlatku Selaku iz Vukovara, Sajmište 156A, OIB 84289004338 naknadi trošak postupka u iznosu od 843,75 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 20. svibnja 2026. do isplate po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužbom od 21. veljače 2025. tužitelj zahtijeva da se utvrdi nišetnom odredba čl. 9. Ugovora o kreditu zaključenog dana 26. lipnja 2006. godine ugovor o kreditu, broj: 5140030250-69000024554/2006 prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 23.000,00 CHF u protuvrijednosti u kunama. Predmetnim ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita od 6 godina kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima.

1.1. Odredbom čl. 9. predmetnog Ugovora određeno je da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita, ukoliko o toj namjeri obavijesti banku najmanje 30 dana unaprijed te se u tom slučaju korisnik kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu, sukladno poslovnoj politici banke. Tužitelj je prijevremeno isplatio kredit 27. siječnja 2011. godine. Prilikom prijevremene isplate tuženik je od tužitelja naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita i to iznos od 1.117,57 kuna odnosno 148,33 eura.

1.2. Tužitelj ukazuje na odredbu čl. 9. predmetnog Ugovora kojim je tužena propisala da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz uvjete koje odredi kreditor, odnosno da je kreditor ovlašten zaračunati i naknadu sukladno poslovnoj politici banke, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočila strukturu navedenih uvjeta, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima („Narodne Novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje u tekstu: ZOO). Dakle, riječ je o tzv. izlaznoj naknadi pa kako sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju određuju odredbe čl. 81. st. 1. i st. 2. i čl. 82. alineja 10. Zakona o zaštiti potrošača, obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu Ugovora kojeg je sastavila tužena, kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem.

1.3. Tužitelj u ovom postupku predlaže utvrditi ništetnim dio ugovorne odredbe u čl. 9. kojom je navedeno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi kreditor pa temeljem toga od tuženika potražuje iznos koji je platio po toj osnovi.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti kao neosnovane, te se predlaže njeno odbijanje kao i obvezivanje tužitelja da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak.

2.1. Tuženik ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja.

2.2. Tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka. Odredbe ugovora o valutnoj klauzuli su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti.

2.3. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za prijevremenu otplatu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. Člankom 1022. st.2. ZOO propisano je kako se ugovorom o kreditu utvrđuje iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita. Tuženik ukazuje kako je prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo dopušteno ugovaranje naknade za prijevremenu otplatu kredita, takva odredba se temelji na članku 1024. Zakona o obveznim odnosima. Dakle, u slučaju prijevremene otplate kredita, tuženik nema mogućnost da prijevremeno vrati novac kojeg je prethodno osigurao kako bi mogao isplatiti kredit, zbog čega mu nastaje šteta jer isti i nadalje plaća kamate svojim zajmodavcima. Tuženik ističe kako naknada za prijevremenu otplatu kredita uzima u obzir i rizike poslovanja tuženika vezano uz promjenu aktivne i pasivne kamatne stope. Banke u suštini novac iz kojega plasiraju kredite dobavljaju po visokim kamatama, što potom izražavaju u kamatama koje naplaćuju po kreditu. Ako su u trenutku prijevremene otplate kredita kamatne stope po kojima banka može prijevremeno otplaćeni kredit, izvanredno ostvareni priljev novca, ponovno plasirati u obliku kredita, niže od pasivne kamate koju banka i dalje mora plaćati

svojim zajmodavcima, tada banka i u tom smislu trpi štetu. Naknada za prijevremenu otplatu kredita nema karakter ugovorne kazne niti ne predstavlja kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti, jer se ne radi o kamatama već o naknadi za prijevremenu otplatu.

2.4. Posebno se ističe da je u konkretnom slučaju došlo do zatvaranja obveze odnosno ispunjenja ugovora u cijelosti te je u primjeni članak 326. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima uslijed čega se ništetnost više ne može isticati.

2.5. Tuženik ističe da u velikoj većini zemalja članica Europske unije nije sporno pitanje valjanosti ugovaranja plaćanja naknade za prijevremenu otplatu, već je donekle sporno u kojem iznosu vjerovnici mogu naplatiti takvu naknadu. Razumljivo, dopušteni iznosi i načini njihova izračuna variraju u raznim zemljama članicama. U nastavku tuženik citira relevantni dio točke 2.1. Dokumenta Europske komisije.

2.6. Tuženik se protivi tijeku zakonskih zateznih kamata koje teku za naknadu za prijevremenu otplatu kredita od dana navodne naplate utužene naknade pa do isplate.

3. Tijekom postupka izveden je dokaz čitanjem: ugovor o namjenskom kreditu bez depozita br. 69000024554/2006, odluka o naknadama za usluge Hypo Alpe Adria banka sa tarifom povijesni izvadak iz sudskog registra, iskaz tužitelja.

4. Predmet spora je zahtjev za utvrđenje ništetnom odredba sadržana u čl. 9. Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita broj 5140030250-69000024554/2006 od 26. lipnja 2006. godine kojom je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita, te da se naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 148,33 eura sa zateznom kamatom od 28. siječnja 2011.

5. Nesporno je među parničnim strankama da su 26. lipnja 2006. zaključile ugovor o namjenskom kreditu bez depozita br. 69000024554/2006, kojim je tuženik kao kreditor odobrio tužitelju kao korisniku kredita zajam u kunsnoj protuvrijednosti od 23.000,00 CHF u protuvrijednosti HRK po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita, dok se tužitelj obvezao vratiti navedeni iznos u roku od 6 godina s kamatama u vrijeme i na način utvrđen Ugovorom. Nesporno je i da je u čl. 9. predmetnog ugovora o kreditu ugovoreno "Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita, ukoliko o toj namjeri obavijesti banku najmanje 30 dana unaprijed. U tom slučaju korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu, sukladno poslovnoj politici banke."

5.1. Nastavno nesporna je visina naplaćene naknade i datum s obzirom na navode iz odgovora na tužbu, slijedom navedenog nesporno je da je tužitelj prijevremeno isplatio kredit 27. siječnja 2011. i da je tada tuženik od tužitelja naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 1.117,57 kuna/148,33 eura.

6. Sporno je među parničnim strankama osnovanost prigovora zastare na utuženi iznos, da li tužitelj ima svojstvo potrošača, da li su stranke posebno pregovarale o spornom dijelu odredbe čl.9. ugovora, da li takva odredba je prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača i da li je tuženik nepošteni stjecatelj.

7. Saslušanjem tužitelja kao stranke u postupku sud je utvrdio da je predmetni kredit upotrijebljen za adaptaciju kuće koja je služila za stanovanje, da mu je postalo otežano plaćati mjesečne anuitete iz kojeg razloga da je od kćerke pozajmio novac za prijevremenu otplatu kredita iz kojeg razloga je došao u poslovnicu tuženika gdje su mu izračunali koji iznos mora platiti kao preostali iznos kredita i na ime naknade za prijevremenu otplatu kredita te da je te iznose platio.

9. Odredbom čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) dana je definicija potrošača kao svake fizičke osobe koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu

namijenjen njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Kako je namjena kredita bila adaptacija kuće za stanovanje tužitelja i njegove obitelji, očigledno je da je tužitelj po navedenoj definiciji potrošač jer predmetni kredit nije podigao radi neke poslovne aktivnosti već zadovoljenje osobnih potreba za stanovanje.

10. Odredbom čl. 81. st. 1., 2., i 4. Zakona o zaštiti potrošača (96/03) bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača/03 bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe.

11. Uzimajući u obzir iskaz tužitelja sud zaključuje da tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tužene kao kreditorom nije posebno pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi iz čl. 9. Ugovora o kreditu, ta je odredba bila unaprijed formulirana od strane prednika tužene, tužitelj kao korisnik kredita nije imao utjecaj na njezin sadržaj što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

12. Iz sadržaja ugovora o kreditu proizlazi da naknada koju je banka ovlaštena zaračunati korisniku kredita sukladno svojim aktima u slučaju prijevremene otplate kredita nije bila određena te je po navedenoj ugovornoj odredbi pravni prednik tužene bio ovlašten sam donijeti odluku o visini naknade za prijevremenu otplatu kredita. Sporna ugovorna odredba je jasna ali nije razumljiva za tužitelja jer kao korisnik kredita nije dobio od banke informaciju na što se odnosi naknada i koliko će ona iznositi.

13. Kako je tužitelj potrošač na banci je teret dokaza da odredba ugovora iz čl. 9. st. 2. je bila predmet pojedinačnog pregovaranja, a ne da predstavlja unaprijed sastavljenu ugovornu klauzulu banke na koju je tužitelj pristao kao slabija strana. Tuženik na te okolnosti nije predložio nikakve dokaze pa se može zaključiti da sporna ugovorna odredba je od strane tuženika umetnuta u tipski ugovor o kreditu i tužitelj nije mogao utjecati na njenu primjenu jer je ista bila jedan od uvjeta za zaključivanje ugovora. Stoga je za zaključiti da je banka spornu odredbu jednostrano unaprijed formulirala i istom se odredbom štiti isključivo interes banke, a tužitelja kao potrošača odvraća od zakonskog prava prijevremene otplate. Dakle, tužitelj kao potrošač nije imao stvaran utjecaj na sadržaj ugovorne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu, niti mu je omogućeno pregovaranje o njezinoj visini i kriterijima obračuna jer je te kriterije tuženik zadržao isključivo za sebe, slijedom čega se radi o adhezijskoj klauzuli podložnoj testu nepoštenosti.

14. Odredbom čl. 1024. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje ZOO) u st. 2. propisuje da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome obavijestiti banku, u st. 3. propisuje da je u slučaju vraćanja kredita i prije roka određenog za vraćanje korisnik kredita dužan davatelju kredita naknaditi štetu, ako ju je davatelj kredita pretrpio, a u st. 4. propisuje da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti. Ista je nepoštena jer se o njoj nije posebno unaprijed pregovaralo i tužitelj kao korisnik kredita nije

mogao utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pa je kao takva ništetna.

15. Ugovorena naknada za prijevremenu otplatu ne može se poistovjetiti s naknadom štete iz čl. 1024. st. 3. ZOO-a, jer pravo na naknadu štete pretpostavlja dokazivanje stvarno nastale i konkretne štete. Za navesti je da izgubljena buduća kamata sama po sebi ne predstavlja automatski pravno priznatu štetu banke.

16. Ugovorna odredba kojom tuženik unaprijed određuje pravo na naknadu za prijevremenu otplatu protivna je pravnoj prirodi instituta naknadi štete iz čl. 1024. st. 3. ZOO-a, jer pretvara eventualnu i dokazivu štetu u automatsku i unaprijed određenu novčanu tražbinu banke, bez obveze stvarnog nastanka i visine štete, te uzročne veze sa prijevremenom otplatom. Slijedom navedenog takva odredba stvara znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača budući da banci priznaje automatsko pravo na novčanu naknadu neovisno o postojanju stvarne štete.

17. Pravo na prijevremenu otplatu kredita ovlaštenje je korisnika kredita kojim on ne vrši bilo kakvu protupravnu radnju pa se ne može govoriti o obvezi naknade štete prema banci koja bi bila prouzročena povredom ugovorne obveze iz ugovora, a koja se sastoji u prijevremenoj otplati kredita. Navodi tuženika da prijevremenom otplatom kredita trpi štetu u vidu administrativnih troškova obrade dokumentacije i troškova osoblja nisu prihvatljivi jer sporni dio odredbe predviđa zaračunavanje naknade prema tarifi banke na preostali iznos kredita, što nedvojbeno upućuje da nema veze sa administrativnim troškovima obrade dokumentacije i troškom osoblja. Tuženik bi imao pravo na naknadu stvarno pretrpljene štete odnosno onih troškova koji bi mu nastali prijevremenom otplatom kredita (objektivno nastali troškovi) i ta se naknada uvažavajući kongentne zakonske odredbe ne bi smjela odnositi na naknadu štete zbog izgubljenog dijela iznosa kamata (neostvarene kamate) koju je tuženik trebao dobiti da nije bilo prijevremene otplate.

18. Tužitelj kada preostali iznos kredita prijevremeno otplaćuje omogućuje banci da taj novac dalje plasira na tržištu i banka ne trpi nikakvu štetu. Iznos od 1.117,57 kuna 2011. godine s obzirom na vrijeme kad je naplaćen i visinu sam po sebi upućuje na zaključak da nije riječ o administrativnom trošku i trošku osoblja već obračunu izgubljene zarade na preostalo ugovoreno razdoblje, na što banka nema pravo, o čemu su se očitovali viši sudovi pa i VSRH, te Ustavni sud. U istovjetnoj pravnoj stvari Vrhovni sud u odluci Rev -1051/2023 od 3. travnja 2024. navodi da je ugovaranje tzv. izlazne naknade je nepošteno jer se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo i nije jasno i nedvosmisleno tužitelju kao potrošaču prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretne usluge, troškovi).

19. Tuženik je uz odgovor na tužbu dostavio Odluku o naknadama za usluge Hypo Alpe Adria bank d.d. koja je nesporno pravni sljednik Slavonske banke d.d. dakle, izostala je dostava odluke Slavonske banke, pa dostavljenu odluku i tarifu nije potrebno posebno analizirati.

20. Dakle, naplaćivati naknadu od 1.117,57 kn/148,33 eura bez pregovaranja i uvažavanja obostranih interesa svakako dovodi do ozbiljne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača zbog čega je takva odredba nepoštena i ništetna.

21. U odluci Ustavnog suda RH oznake U-III-3231-2022 navodi se: "Ovakvo shvaćanje, da banke nemaju pravo zahtijevati naknadu koja se sastoji u izmakloj dobiti radi gubitka kamata, odnosno da ne smiju potrošaču naplatiti naknadu za prijevremeno (djelomično ili u cijelosti) ispunjenje svoje obveze iz ugovora o stambenom potrošačkom kreditu potvrđeno je i donošenjem Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju ('Narodne novine' broj 101/17), a kojim Zakonom se u pravni poredak Republike Hrvatske prenijela Direktiva 2014/17/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o

potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni Direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL L 60, 28.2.2014.). Iako se, dakle, vodeći računa o danu sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, taj Zakon ne primjenjuje na konkretan slučaj, evidentno je da je taj Zakon otklonio nedostatke do tada važećeg zakonskog uređenja i onemogućio bankama da potrošače penaliziraju za prijevremeno ispunjenje njihovih obveza. Banke bi u tom slučaju imale pravo na naknadu samo onih troškova izravno povezanih s prijevremenom otplatom kredita, prije svega administrativnih troškova vezanih uz potrebne radnje u svezi s prijevremenim zatvaranjem kredita i sl., a ne i na (posebnu) naknadu za prijevremenu otplatu kredita."

22. Za navesti je i da spornom odredbom nije povrijeđen samo interes tužitelja već da je njome povrijeđen javni interes s obzirom na opće poznati broj stambenih potrošačkih kredita koje korisnici sklapaju sa tuženikom i drugim bankama pa se ne radi o zabrani manjeg značaja.

23. Kako utvrđena ništetnost dijela ugovorne odredbe iz čl. 9. predmetnog ugovora o kreditu tuženik je temeljem čl. 323. dužan vratiti tužitelju iznos koji je primio na temelju takve ugovorne odredbe odnosno iznos od 148,33 eura, dakle iznos koji je tuženik naplatio prema priznanju tuženika.

24. Postavljeni tužbeni zahtjev za isplatom u predmetnoj parnici predstavlja restitucijski zahtjev iz odredbe čl. 323. st. ZOO/05 pa slijedom toga rok zastare za predmetnu tražbinu iznosi 5 godina (opći zastarni rok) s tim da zastara te tražbine ne počinje teći prije nego što je utvrđena ništetnost ugovora ili neke njegove ugovorne odredbe, što je u skladu i sa pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici građanskog odjela VSRH glede pitanja zastare restitucijskih zahtjeva. Osim toga navedeno pravno shvaćanje koincidira i s najnovijim pravnim shvaćanjima izraženim u odlukama suda EU donesenim u spojenim predmetima C-776/19 do C-782/19, prema kojima potrošač koji je sklopio zajam izražen u stranoj valuti i nije bio svjestan nepoštenosti ugovorne odredbe uključen u taj ugovor o zajmu ne može biti izložen roku zastare za povrat iznosa plaćenih na temelju te ugovorne odredbe. Polazeći od navedenog zahtjev za isplatom nije još ni počeo teći jer je tek ovom presudom utvrđena ništavost odredbe čl. 9. st. 2. ugovora. U odnosu na tužbeni zahtjev na utvrđenje zastara ne teče jer se prema odredbi čl. 328. ZOO pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

25. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. i 8. ZOO (NN 35/05 i dr.) do 31. prosinca 2022., a od 01. siječnja 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

26. Iz naprijed navedenih utvrđenja proizlazi da je tuženik bio nepošten u odnosu na naplatu naknade za prijevremenu otplatu kredita od dana stjecanja iz kojeg razloga je obvezan na plaćanje zatezne kamate od dana stjecanja naknade za prijevremenu otplatu kredita odnosno od 28. siječnja 2011. U naprijed navedenoj odluci Vrhovnog suda zauzeto je pravno shvaćanje da potrošaču pripada kamata od dana kada je naplaćena, a u ovom slučaju 27. siječnja 2011.

27. O tužbenom zahtjevu sud je odlučio temeljem odredbe čl. 323. st. 1., čl. 1111. i čl. 1115. ZOO, te čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača.

28. Sud je savjesno i brižljivo ocijenio svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno u smislu čl. 8. ZPP-a.

29. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1., i čl. 164. ZPP-a. VPS je 700,00 eura.

Tužitelj je uspio u sporu iz kojeg razloga polaže pravo na naknadu parničnog troška koji je bio potreban za svrhovito vođenje ovog postupka.

Sud je tužitelju priznao trošak na ime zastupanja po punomoćniku odvjetniku za sastav tužbe 150,00 eura, za sastav obrazloženog podneska od 3.03.2026. iznos od 150,00 eura, za ročište 16.3.2026. iznos od 150,00 eura, ročište 4.5.2026. iznos od 150,00 eura, objava presude 75,00 eura, ukupno 675,00 eura, PDV 168,75 eura, ukupno 843,75 eura

Na dosuđeni trošak tužitelju pripada zakonska zatezna kamata od dana donošenja presude temeljem odredbe čl. 151. st. 3. Zakona o parničnom postupku.

U Vukovaru, 20. svibnja 2026.

Sudac
Ivica Grubišić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba na Županijski sud. Žalba se podnosi u tri primjerka u roku 15 dana od dana objave presude putem ovog suda.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku odvjetniku Filip Miličić
2. Tuženiku po punomoćniku odvjetniku Iris Šanjug

Broj zapisa: **9-30888-4d62f**

Kontrolni broj: **0072f-c8df0-68a4b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vukovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.